

A NÉGY GYERTYA MESÉJE

Az adventi koszorún négy gyertya égett. Annyira nagy volt körülöttük a csend, hogy tisztán lehetett hallani, amit beszélgetnek.

Azt mondta az első:

„Én vagyok a béke.

De az emberek nem képesek életben tartani. Azt hiszem, el fogok aludni...”

És néhány pillanat múlva már csak egy füstölgő kanóc emlékeztetett a haidanán fényesen tündöklő lángra.

Azt mondta a második:

„Én vagyok a hit.

Sajnos az emberek fölöslegesnek tartanak, nincs értelme tovább égnem...”

A következő pillanatban egy enyhe fuvallat kioltotta a lángot.

Szomorúan így szólt a harmadik gyertya:

„Én a szeretet vagyok!

Nincs már erőm tovább égni. Az emberek nem törődnek velem, semmibe veszik, hogy milyen nagy szükségük van rám...” – ezzel ki is aludt.

Hirtelen belépett egy gyermek a szobába,

és mikor meglátta a három kialudt gyertyát, felkiáltott:

„De hiszen nektek égetek kéne mindörökké!”

Ekkor megszólalt a negyedik gyertya:

„Ne félj!

Amíg nekem van lángom meg tudjuk gyújtani

a többi gyertyát. Én vagyok a remény!”

A gyermek szeme felragyogott!

Megragadta a még égő gyertyát és lángjával életre keltette vele a többi.

